„Maar jij zelf heb-je toch door Pierre vanmiddag naar huis laten brengen.

„Nu, en wat zou dat?"

„Dat zou . . . dat zou . . .

„Dat zou niets. En als je me niet vertrouwt . . .

„Ik vertrouw je absoluut, dat weet je," zegt hij op lieven, teederen toon.

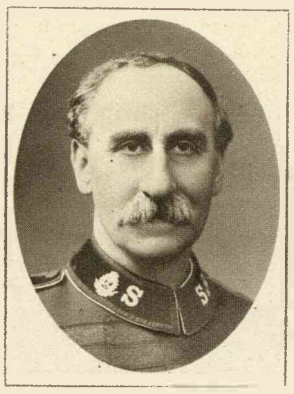
„Natuurlijk doe je dat. Natuurlijk. Ik geef toch geen aanleiding . ."

„Dat zeg ik niet," verontschuldigt hij zich nederig.

„Maar daareven zei je het wel . . .

„Dat heb ik niet zoo bedoeld . . ."

„Dan laat je dat voortaan maar, me zooiets te zeggen hoor. Je scènes vervelen me trouwens; het is nu al zooveel maanden dat je me ergert met je jaloerschheid. Je spaart me dat voortaan of . . . . Of ik breek ons engagement af . . ."

KOMMANDANT EN MEVR. HUGH. E. WHATMORE,

de nieuwe leiders van het Leger des Heils in Nederland. Kommandant Whatmore is een aantal jaren als Internationaal Secretaris verbonden geweest aan het Internationaal Hoofdkwartier van het Leger des Heils, in Londen, waar hij in zeer nauwe verbinding stond met den Generaal van het Leger des Heils en waar belangrijke zaken, den arbeid van het Leger over de gansche wereld betreffende, door hem werden verhandeld. Bovendien heeft hij als een Officier van het Leger des Heils gearbeid in Zweden, Italië en de Vereen. Staten van N. Amerika, terwijl hij eerst kort geleden een groote belangrijke reis heeft volbracht naar Japan, Korea, Nederlandsch-Indië en Britsch-Indië.

Ze ziet zijn doodelijk ontsteld gelaat bij die woorden, heeft een hevig medelijden met den aanhankelijken jonkman, die haar zoo liefhad. Ze zou hem wel kunnen kussen uit dankbaarheid voor zijn liefde, maar ze bedenkt, dat dit zwakheid wezen zou . . . .

„Ik heb je gewaarschuwd, denk erom," voegt ze er nog aan toe, met een spottend wreed lachje.

Hij zwijgt gelaten, en gaandeweg, met een enkel woord, een attentie nu en dan, verbetert de stemming, komt eindelijk de verzoening. Hij is uiterst toeschietelijk, wil alles wel doen, wanneer zij maar weer vriendelijk tegen hem is.

En dien avond bij het afscheid vraagt hij om vergiffenis voor wat hij haar aandeed.

„Goed, jongen, goed," en verteederd zelve nu hij eenmaal de minste zich getoond heeft, geeft ze hem hartelijk zijn kussen terug, en durft nu, als gewoonlijk na zulke tooneelen, haar liefde gerust te bekennen, en zich overgeven aan zijn liefkozingen.

Maar den volgenden dag bereidt ze weer eenzelfde mise-en-scène voor, en gevoelt niet, welk een gevaarlijk spel zij speelt, en hoe wat zij er juist door behouden wil, op deze wijze in het eind voor haar verloren zal gaan.

III.

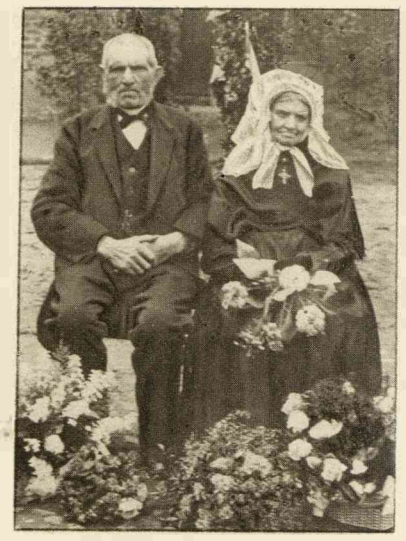
Wederom zijn er vele maanden verloopen.

In de werkkamer van zijn geriefelijke appartementen in de buitenwijk zit Joost van Looswijk aan zijn schrijftafel. Zijn gelaat is bleek, donkere kringen omwallen de oogen; hij stut met de ranke witte handen het hoofd, en een diepe groef in zijn voorhoofd duidt erop, dat hij diep en ernstig doordenkt.

Voor hem op de tafel ligt een gesloten brief, geadresseerd aan gravin Tiby van de Raadzate. Onder het peinzen zijn de blikken van den jonkman voortdurend op dien naam gevestigd, als onbewust, en er komt daarbij iets aan zijn gansche houding, als was hij onder een geheime betoovering . . .

Eensklaps lijkt hij zich te bezinnen. Beweging vaart door zijn starre houding, en het lijkt wel of hij een beklemmende macht van zich schudt, wanneer hij fluks de enveloppe aanvat, die met een vouwbeen opent, en er een beschreven blad papier uitneemt. Hij opent dit, en trekt er een foto uit te voorschijn. Het is het portret van Loes, dat hij nu met de zachte omzichtigheid en luchtigen greep, waarmede men een kostelijk kleinood aanvat, vóór zich uithoudt, en met een diepe aandacht beziet.

„Zóó ben je niet meer," praat hij halfluid, „zóó was je toen ik je pas kende. Niet dat je nu minder mooi zoudt zijn, maar je lieve onbevangenheid is uit je gezicht weg. Je bent harder, trotscher, zelf-genoegzamer, nukkiger geworden. Dat ziet een ieder die je gezicht van nu met dit portret vergelijkt. Je bent een . . . . een tiran geworden voor me. Oh, het is niet uit gebrek aan liefde, dat ik je dit schrijven moest, want ik bemin je op dit oogenblik misschien meer dan ooit. Ik aanbid je, maar . . . . het kan nooit iets worden tusschen ons, het kàn niet zoo blijven tusschen ons; je nukken, je . . . . je . . . . stelsel van nukkigheid vermoordt me. Ik kàn zoo niet leven. Je boudeeren vergiftigt mijn bestaan, en elken dag wordt het erger. Te prâten is hierover niet met je. Dat deden we al zoo eindeloos veel. Je gaf me nooit gelijk. Ik voelde het zoo wel, zoo wèl, jij moest den toestand beheerschen, jij hadt gelijk, en wellicht heb je dat ook, maar ik kan zoo niet leven. Ik zag wat je voortdurend bezielde, uit je mooie oogen schijnen. Geen oogenblik kon je argeloos zijn met me, kon je met me omgaan van mensch tot mensch. Wanneer ik je kuste, — ik zàg het zoo, ik zàg het zoo aan de expressie van je gezicht — wanneer ik je kuste of van mijn plannen sprak, van plannen voor ons beiden, door ons samen te verwezenlijken, dan dacht jij aan iets strengs, aan de taak, die jij je hadt opgelegd: me te overheerschen? En dat zou alles niets zijn. ik verlang niet den meester over jou te spelen, ik verlang niets dan je bij me te hebben, en in jouw aanblik de heele wereld te vergeten. Maar jij wilde meer. Jij hadt niet genoeg aan mijn liefde. Jij wilde mijn onderwerping. Het is mij trouwens alles om het even, als ik me maar verdiepen kon in je, als je maar oprecht en menschelijk met me wilde omgaan. Maar dat juist verijdelde je steeds.

EEN GOUDEN HUWELIJKS-FEEST.

Den 17en Juli herdacht het echtpaar H. PUTS-DE POLLAERT MELIK, Herkenbosch (L.), den dag, waarop zij voor 50 jaar in 't huwelijk traden. *(foto Corstjens)*

Je koelheid, je onhartelijkheid, je eeuwig boudeeren en twisten, je gehumeurdheid, die je mij steeds onverwacht als ik me van niets kwaads bewust was, toonde, en je . . . goedheid, je vergevingsgezindheid, die een stèlsel was, om mij fouten, die ik niet bedreven had, te doen bekennen dat alles verscheurde mijn geluk, òns geluk. Ik kan zoo niet verder leven, en daarom schreef ik je dezen brief. Dat het me moeite kost . . . bijna bovenmenschelijk. Ik heb mijn ziel uit alle macht moeten dwingen om dit te doen. Het is of mijn leven ermee van me gaat . . . of mijn bloed en mijn adem stil liggen in me, wanneer het tot me doordringt dat ik je voortaan zal moeten missen. En toch, is een waarachtige eerlijke eenzaamheid niet te verkiezen boven een leugenachtig samenzijn? Je hebt het me zoo menigmaal laten voelen dat ik je onverschillig was. . . . dat er zoovele anderen waren die gelukkig met één vriendelijken blik, met één woord van toenadering van jouw kant waren geweest . . . dat mijn liefde niet zoo erg op prijs werd gesteld . . . Ik trek me terug. Laat ik je niet van je levensgeluk weerhouden . . . adieu, adieu.

EERETEEKEN-WATERSNOOD.

Door tusschenkomst van het Ministerie van Binnenlandsche Zaken werden wij in de gelegenheid gesteld een reproductie te maken van het Eereteeken Watersnood, dat eerstdaags zal worden uitgereikt.

En na nog een somberen diepen blik op het portret sloot hij het met den brief in het couvert.

Dan kleedde hij zich, stak den brief bij zich, en verliet zijn woning. Regelrecht liep hij naar de brievenbus opdenhoek van zijn straat doch, toen hij ervoor stond keerde hij zich om, en doolde verder zonder doel. Af en toe bleef hij eens even stilstaan, keerde op zijn voetstappen terug en sloeg een zijstraat in om die door de eerste steeg weer te verlaten, kwam op een plein, liep tot aan het midden, wendde zich weder om, en dwaalde in de richting, waaruit hij daareven gekomen was. Een wilde droefheid welde in zijn gemoed; zijn ziel schreide. „Het kan toch niet duren," hield hij zich voor, of dit nu of morgen of overmorgen gebeurt, is om het even." Aarzelend trad hij nu naar een brievenbus, en stak in een snel gebaar, als om zichzelven vóór te zijn, den brief in de gleuf.

PROF. DR. R. SISSINGH J. CERATI

Tot rector-magnificus der Amsterdamsche Universiteit is voor het studiejaar 1916/17 benoemd Prof. Dr. R. SISSINGH. — Den 28en April jl. herdacht de heer J. Cerati, haarkundige, Zoutsteeg 4 te Amsterdam, den dag, waarop hij voor 50 jaar het kappersvak begon uit te oefenen. De talrijke gelukwenschen, die hij in velerlei vormen op dien dag heeft ontvangen van dankbare herstelde patiënten zijn even zoovele bewijzen van erkentelijkheid voor den arbeid van dezen jubilaris.

Met een dof geluidje viel die neer in de blijkbaar leege ruimte. Toen hij dit echter gedaan had, kwam hij als uit een benauwden droom tot zichzelven. Voor de onherroepelijkheid van zijn daad geplaatst, werd de jonkman door een uitzinnig verdriet aangegrepen, en als een dwaas begon hij daar eensklaps midden op de straat luide te snikken. „Verloren, verloren voor altijd," zoo jammerde het in hem.

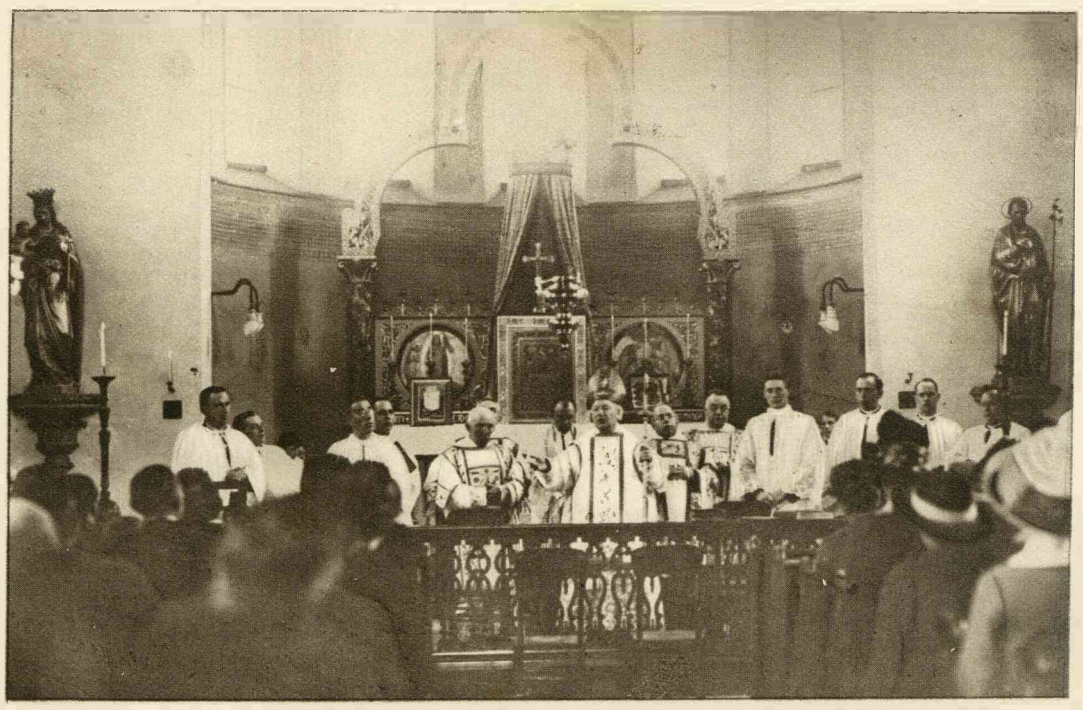
Een geruime poos bleef hij daar op dezelfde plek voor de brievenbus staan, en snikte, snikte voortdurend. Het was hem of hij daar met dit eene gebaar ook het geluk uit zijn bestaan geworpen had, en zulks voorgoed. . . . De toekomst was hem een diepe donkerte, zonder één lichtschijnsel.

Den volgenden morgen ontvangt Loes den brief, terwijl ze nog te bed ligt. Als bij het openen het portret eruit valt, gaat er een wilde schok door haar lichaam. Een floers komt voor haar oogen, en toch tracht ze dadelijk te lezen. Vol inspanning tuurt ze naar de letters, die haar doode grillige vormen lijken, doch plotseling dringt de zin van dezen brief tot haar door: het was zijn afscheid. In haar bodemlooze droefheid ziet ook zij thans haar verdere leven gelijk aan een vreugdelooze leegte voor zich. Dat was nu de straf voor haar maandenlang comediespel . . . . Den beminden man had ze, in plaats van hem aan zich te hechten, van zich vervreemd. Een doffe wanhoop komt over haar; de gedachte, dat zij haar eigen ongeluk heeft voorbereid, verveelvoudigt haar droefenis om dat ongeluk nog vele malen. O, dat ze zich die afschuwelijke manieren tegen hem moest gaan aanwennen; ze voelde vaak, dat ze te ver ging, en nam zich voor, een volgenden keer behoedzamer te werk te gaan, doch voor ze het zelve wist, had ze hem opnieuw gegriefd door een of ander blijk van voorgewende onverschilligheid. Die moest haar in zijn oogen nog begeerlijker maken, zijn liefde aanwakkeren, en dat was ook zoo geschied, maar de grens was overschreden, het doel was voorbijgestreefd . . . . ze had zijn liefde vernietigd met haar tirannie . . .

In haar alleenheid, nu toch niemand haar kan gadeslaan, schreit ze lang en hartstochtelijk. Doch neen, zij moet zich beheerschen: het leven had zijn eischen wat bracht haar trouwens dat schreien verder. En wat geen nut had, behoefde niet te worden voortgezet . . . Den toestand trachten te beheerschen, hoe moeilijk het ook vallen zou, dàt was het wat zij verplicht was uit respect voor zichzelve.

Ze kleedt zich, kapt zich, en daalt naar de eetkamer af om te ontbijten. Wanneer ze daarmee bezig is, klinken eensklaps voetstappen in de gang, de deur wordt geopend, en Joost, door het dienstmeisje als gewoonlijk zonder aandienen naar binnen gelaten, staat vlak vóór haar. Ze ontstelt doodelijk.

„Loes," stamelt hij met bange stem, „Loes, heb je mijn brief ontvangen?" En op haar bijna automatisch bevestigend knikje, gaat hij onstuimig voort: „Loes, Loes, doe of je hem niet gelezen hebt, denk hem weg . . . . doe of je het niet weet. Wéét het niet meer. Ban het uit je herinnering, en wees weer als vroeger. Ik ben gek geweest, stapelgek om zoo iets te doen. Ik . . . zonder jou . . . zonder jou . . . Ik zal even goed mijn halsader afsnijden . . . van jou afzien. Wees weer als vanouds

KERKCONSECRATIE TE WORMERVEER

De Bisschop van Haarlem heeft j.l. Woensdag de kerk te Wormerveer geconsecreerd *(foto Holland)*